

Balla D. Károly

Ócskaság

*Csak foszló képzet, félig használt álom,
– már elsietsz s az ágy alatt hagyod –
és tűnődsz úgy, mint elveszített tárgyon:
vajh kié lett s mi ujjak közt forog?*

*Szerette az, ki reggel megtalálta?
Lefújta róla pöffenve a port?
És kélt szívében tán egy cseppnyi hála,
vagy bosszúság csak az, mi benne volt?*

*Zsebében őrizte a nap során?
Lazán feldobta csak a felső polcra?
Vagy nézte, hogy hever a zongorán,
s miként pörög, ha dobja, mint a kocka?*

*S midőn az ágyba tért meg késő este,
még nála volt, vagy ő is elvesztette?*

Váltónál

*Ha szállni kezd a válladra a hó,
ne kérdezd, szükség mért is van a télre.
Csak hasson át a hús fehérek fénye –
és álmot láss, ha szól az altató.*

*És ébredj fel, ha arcod csípi jég,
felelj rá bölcsen égi jóslatokra.
Csitítsd a lelked, túlontúl ha forrna –
és álmot láss, ha látni hagynak még.*

*És megszüless, ha erre van igény,
és tégy csodát, hogy ámuljanak népek.
Fogadj magadba bünt és minden vétket –
és álmot láss, ha megszűnik a fény.*

*Tiéd lehet az éjek nagykabátja,
míg álmodban a tél az évet váltja.*